

MONROE

JEDNOSMERNÝ LÍSTOK DO PEKLA

BAJA DOLCE

VENUS
PRES

MONROE

JEDNOSMERNÝ LÍSTOK DO PEKLA

VENUPRESS

Baja Dolce: Monroe
Jednosmerný lístok do pekla
Tretia časť hriešnej darkromance série Habibi
Vydanie prvé
Copyright © 2024 Baja Dolce

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2024 ako svoju 26. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Majka Danihelová
Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková
Grafika: Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-08-4
ISBN pdf: 978-80- 69085-09-1
ISBN epub: 978-80- 69085-10-7
ISBN mobi: 978-80- 69085-11-4

VENUPRESS
Bratislava 2024

BAJA DOLCE

MONROE

JEDNOSMERNÝ LÍSTOK DO PEKLA

TÁTO KNIHA NIE JE PRE KAŽDÉHO.

UPOZORŇUJEME, ŽE SA V NEJ
VYSKYTUJÚ SCÉNY NEVHODNÉ
PRE MALOLETÝCH ČITATEĽOV.

PRÍBEH JE FIKCIA A AKÁKOLYVEK
PODOBNOSŤ SO SKUTOČNÝMI
UDALOSŤAMI ČI OSOBAMI
JE ČISTO NÁHODNÁ.

VAROVANIE – KNIHA OBSAHUJE TÉMY:

SEX, NÁSILIE, ZNÁSILNENIE, VRAŽDA,
SAMOVRAŽDA, SEBAPOŠKODZOVANIE,
ÚNOS, HAZARD, DROGY, PROSTITÚCIA,
OBCHOD S ĽUĎMI, MAFIA, TOXICKÉ VZŤAHY,
VULGARIZMY, PSYCHICKÉ OCHORENIA,
HRA S MYSĽOU, MANIPULÁCIA A INÉ.

V KNIHE SA VYSKYTUJÚ HYPNOTICKÉ
METÓDY A SUGESCIE VYUŽITÉ NA
MANIPULÁCIU MYSLE A NEOPISUJÚ PRESNÉ
FUNGOVANIE TEJTO LIEČEBNEJ METÓDY.

PRÍBEH BOL INŠPIROVANÝ NEPRAVDIVÝMI
UDALOSŤAMI ZO SVETA ŠOUBIZNISU A JE IBA
VÝPLODOM FANTÁZIE AUTORKY.

VEKOVÉ ODPORÚČANIE: 18+

AK SI MYSLÍŠ, ŽE MÁŠ MOC
NAD VLASTNOU MYSLOU,
NEKONEČNE SA MÝLIŠ.
Z PEKLA NIET CESTY SPÄŤ

MONROE PLAYLIST

TITULNÉ PIESNE KNIHY:

Biometrix – 28 Days Later
2WEI, A. Christenhusz – What a Wonderful World
Diggy Graves – Circus Psycho

PIESNE, KTORÉ MA INŠPIROVALI:

Omido, Rick Jansen, Ordell – Outta My Head
YNG Martyr, EGOVERT – Molasses
Halestorm – Bad Romance
Loreen – Tattoo
Nightwish – While Your Lips Are Still Red
Bad Omens – Like A Villain
Bad Wolves – Zombie
Egzod, Maestro Chives, Neoni – Royalty

Viac pesničiek, ktoré ma inšpirovali pri písaní, nájdete na mojom YouTube kanáli v knižnom playliste.

*Venované všetkým, ktorí neplávajú po hladine.
Hlboký nádech, zbohom, svetlo, vitaj, temnota.*

PROLÓG

Pred 27 rokmi

Starý viktoriánsky dom na predmestí, ktorý sa v rodine Della Torre dedil po stáročia, ovládol desivý krik. Stepania kľáčala na kolenách, trhala manžela za ruku, nariekala a prosila. Zrejme prišiel o rozum, zapredal svoju dušu a teraz ničil to jediné, čo mali. Ich vlastnú rodinu.

„Prosím, neber ich preč. Prosím... Urobím čokoľvek, len mi ich neber!“ Jej slzy ho neobmäkčili. Damiano mal splniť poslednú úlohu a bol odhodlaný ako ešte nikdy.

Prudko kopol do svojej ženy, a tá spadla so zastonám na zem, z rozrazených pier sa jej spustil tenký prameň krvi. Ich deti plakali, nevedeli, čo sa deje. Chlapci, dvojčatá, sa pritískali k matke a šesťmesačný syn nariekal v detskej postieľke, kým pomätený otec ťahal z domu ich staršie sestry.

Stepania bola prislabá, nedokázala ich ochrániť a vedela, že ich postavy, miznúce vo dverách, vidí naposledy.

~

Keď zavierala dvere na aute, triasli sa jej ruky. Zbalila iba to, čo bolo nutné. Snažila sa viac neplakať. Svoje dcéry už nikdy neuvidí, jej srdce sa potrhalo na kúsky, no stále bola matkou Orupa, Rema a Evgenyho... A ešte niekoho.

Dlaň jej sklzla na brucho, ktoré ukrývalo tajomstvo. Jej manžel nič netušil. Akoby aj, keď posledné mesiace bol ako vymenený.

Začalo sa to presne vtedy, keď vstúpil do tej zbohatlickej elity s čudnými praktikami, o ktorých sa len šepkalo. Verejné tajomstvá sa dostali aj do uší Stepanie. Nechcela im veriť, boli až príliš temné na to, aby ich brala vážne.

Až do onoho večera.

Až do momentu, keď bola nútená s pomocou vystrašenej slúžky zbalit' seba, deti a dať sa na útek.

Ešte z domu zavolala mužovi, ktorý ju kontaktoval pred dvoma mesiacmi. Vedel, kam chodieval jej manžel, zhromažďoval o elite dôkazy a ponúkal jej pomoc výmenou za informácie.

Teraz sa rozhodla ponúkanú pomoc prijať. Bola ochotná urobiť všetko, aby ochránila deti a vzala ich čo najďalej od Damiana.

Nasadla do auta, naposledy sa obzrela za domom, v ktorom zažili krásne a láskyplné časy. Tie ostanú už iba prchavou a sentimentálnou spomienkou.

Evgeny a Orup zaspali, Rem upieral na matku uplakané zelené oči. Stepania sa ho snažila upokojovať, klamala, že sa nič nedeje a idú len na výlet. Zabralo to. Prikrýl sa dekou, pevnejšie stisol plyšového psíka a pritúlil sa k svojmu dvojčaťu.

Stepania naštartovala a vydala sa na cestu. Bola unavená, ale aj na smrť vystrašená, čo ju udržiavalo v strehu.

V myslí mala jediné – bezpečie pre deti.

Keď zaparkovala na parkovisku starej továrne v susednom meste, bolo sotva pol štvrtej ráno. Okrem jej vozidla sa na rozľahlom priestranstve nachádzali dve autá. Policajné a osobné.

Bezpečie. Bolo to nutné.

Pohľadom skontrolovala spiace deti a v tichosti vyšla z auta. Nedbala na to, že jej je zima. Myslela si, že sa trase od strachu, zúfalstva a adrenalínu.

Zo zaparkovaných vozidiel vystúpili ľudia. Dvaja muži a dve ženy. Jedného muža spoznala. Bol to ten mladý policajt, ktorý jej pred mesiacmi ponúkal pomoc. Vtedy ešte stále slepo verila, že informácie o sekte jej manžela nie sú pravdivé. Tak veľmi ho milovala, že prehliadala varovné znamenia až do momentu, kým za naivitu a lojalitu trpkou nezaplatila.

„Už ste v bezpečí, pani Della Torre,“ vyslovil policajt, kedysi sa jej predstavil ako Jax Remus.

Po jeho slovách sa zosypala. Nohy ju zradili, spadla na ľadový asfalt a z pier jej unikli zadržované stony, ktorým odolávala celú cestu. Pred deťmi musela ostať silná.

Dve ženy, sociálne pracovníčky, cez ňu prehodili deku, chlácholili ju a sľubovali, že všetko bude dobré.

Lenže Stepania vedela, že nebude.

Prišla o Nasibu a Olesiu. Už nikdy ich neuvidí, vravel jej to materinský inštinkt.

Stepaniu s deťmi odviezli z tmavého parkoviska do stráženého centra, kde sa nasledujúce dni mala dozvedieť, čo sa s nimi stane.

Netušila však, že čoskoro sa bude musieť rozlúčiť aj so synmi.

Pre ich bezpečie.

1. KAPITOLA

Súčasnosť

Virginia kráčala tesne za Willom, v ruke držala vrecúško s karamelovými pukancami a plyšového medveďa, ktorého vystrelili v stánku so strelnicou.

Dnes ich stretnutiu doprialo aj príjemné slnečné počasie. Lunapark bol plný, hemžilo sa to v ňom nielen farbami a svetielkami, ale aj rodinami v pestrofarebnom oblečení. K Virginii a Willovi sa pridali jeho kamaráti – Sara a Austin – a opatrovatelka Lizzy.

Najprv sa všetci pristavili pri autíčkach. Virginia sledovala, ako sa tí traja idú zbláznit' od radosti. Postávala kúsok od okraja a Will, vždy, keď prechádzal okolo, jej mával so širokým úsmevom.

Milovala tie momenty, keď ho videla šťastného.

„Veľmi sa na vás tešil,“ prehovorila Lizzy, ktorá svojim zverencom urobila zopár fotiek na pamiatku. Hoci mala po štyridsiatke, nevyzerala na to. Nemohla mať vlastné deti, no zverenci jej toto životné sklamanie niekoľkonásobne vynahradili. Deti a dospievajúci milovali ju a ona ich.

„Aj ja naňho. Len... bola by som rada, ak by súhlasil s mojím návrhom a presťahoval sa ku mne. Konečne mám zázemie a... chýba mi.“ Virginia si povzdychla. Toľkokrát presviedčala brata, aby zmenil rozhodnutie, no vždy neúspešne. Nebol dospelý, mohla mu to ako jeho opatrovníčka jednoducho oznámiť, no nemala na to srdce.

„Chápem, ale v centre má kamarátov, režim, aktivity. Je spokojný, Virginia. Možno keby ste bývali bližšie. Veľa rodín sa presťahovalo do blízkosti centra, tá možnosť stále existuje a my vám radi pomôžeme.“ Lizzy venovala Virginii povzbudivý pohľad.

Kedysi sa o tom rozprávali. Keď Virginia odišla z *LocalX*, chvíľu žila v centre spolu s Willom. Tam si uvedomila, koľko toho jej brat potrebuje, a v tom čase by mu to nedokázala dopriať.

Potom, keď zistila, že jej starý Frankie zanechal podiel v podniku a vrátila sa do mesta, začala hľadať pre Willa náhradné centrum. Ten však o zmene nechcel ani počuť.

„Ešte som sa nerozhodla. Viete, že mám záväzky aj doma.“

Lizzy prikývla. „Viem, ale riskovali by ste jeho presun do neznámeho prostredia?“

Virginia chvíľu mlčala. Hľadela na trio, ktoré práve vystupovalo z áut po skončení štvrtej jazdy.

„Neviem, čo mám robiť, Lizzy,“ prehovorila nakoniec so skleslým podtónom, no okamžite na tvári vyčarovala úsmev. Will si zaslúžil len túto jej naoko bezstarostnú stránku.

„To bolo superské, Gi, môžeme ísť aj na ruské koleso?“ Will poskakoval okolo sestry, no jeho pohľady často odbiehali k smejúcej sa Sare, ktorá mala na sebe roztomilé belasé šaty s ružovými motýlikmi.

Nevinnosť.

To slovo napadlo Virginii pri pohľade na tých troch. Podobné črty tváre a lekársky posudok im dali celoživotnú nálepku, ale Downov syndróm im neubral na jedinečnosti. Práve naopak.

Keď sa Virginiiina matka po pôrode dozvedela, že William je chorý, zľakla sa a vzdala sa ho. Virginia mala vtedy len sedemnášť rokov, no nesúhlasila s matkiným rozhodnutím. Nikdy si neboli blízke a vlastného otca ne-

poznala. Vraj ich opustil, keď mala dva roky. Virginia však matke neverila. Nie po rokoch nezodpovedného života plného alkoholu a drog.

Nezvládla by sa postarať o Williama, keď sa nevedela postarať ani o zdravú Virginiu, ktorá prežívala jedine vďaka matkinej sestre.

O Williamovom otcovi nevedeli nič, matka bola čoraz častejšie ponorená v drogovom delíriu a Virginia sa zaprisahala, že urobí všetko preto, aby brata získala do opateru. Aby dostal tú najlepšiu starostlivosť a lásku, ktorú ona nikdy nezažila.

A nezáležalo na tom, koľko temnoty musí podstúpiť.

Až po rokoch zistila, prečo sa starý Frankie snažil Virginiu pomôcť. Stačil jeho jediný pohľad na Williamovu fotku.

Vzťah s jej matkou mal jeden nečakaný následok.

Myslel si, že všetko odčiní chabými dvadsiatimi percentami v bordeli, v ktorom predtým zákazníkom ponúkala vlastné telo.

Potom sa vyparil so zarobenými peniazmi s plánom dožiť svoj spokojný život v ľanovej košeli s rumom v pohári a cigarou v ústach niekde v Južnej Amerike.

Zo zamyslenia vyrušil Virginiu až Will, ktorý presviedčal kamaráta, aby šiel na koleso s nimi. Austin sa však bál výšok a skoro sa rozplakal.

„Choďte vy traja, my vás zatiaľ počkáme,“ navrhla pokojne Lizzy a prestrašeného Austina vzala do materského objatia.

„Škoda, no. Budem vám mávať zhora, poďme už. Prosiím!“ Will potiahol za ruku Saru aj Virginiu.

Sestra sa na jeho nadšení schuti zasmiala a postavila sa do radu na lístky. Keď konečne nastupovali do kabínky ruského kolesa, v dave ľudí zbadala muža v tmavom oblečení, ktorý hľadel ich smerom.

Pripomenul jej...

Nie! Rázne pokrútila hlavou. Muž bol príďaleko.

Kolotočiar zaistil zábranu kabínky do poistky. Na mo-

ment sa postavil Virginii do zorného poľa a keď sa vzdialil, muž v tmavom oblečení zmizol. Stratil sa v dave, odišiel, alebo možno vôbec neexistoval a bol iba výplodom jednej zúfalej mysle.

Plyšového medveďa a pukance položila na voľné miesto vedľa seba. Kolotoč sa pohol a Sara s Willom nadšene zvéyskli, čím pritiahli Virginiiu pozornosť. Musela sa upokojiť, už sú to predsa dva týždne.

„Aha, akí sú maličkí! Ahoj, Austin, ahoj, Lizzy!“ William sa naklonil cez zábradlie. Jeho sestra ho úzkostlivo schytila za rameno. Neprežila by, ak by sa mu niečo stalo. V živote milovala len dvoch mužov...

„Opatrne,“ napomínala ho s láskou v hlase, až sa bezpečnejšie usadil na miesto.

„Sme ako vtáci,“ usmievala sa Sara a rozhliadala sa cez hrubé sklá dioptrických okuliarov navôkol seba.

„Ale my predsa nevieme lietať,“ oponoval Will a potom sa k Sare pritulil bližšie ako malé mača. „No s tebou by som to hádam dokázal.“ Sara sa ticho zachichotala.

Kolotoč pomaly stúpala na samotný vrchol, občas zastavili, aby mohli do nižších kabínok nastúpiť ďalší pasažieri.

„Vy dvaja ste veľmi dobrí kamaráti, však?“ opýtala sa Virginia s očami upretými na nich. Pohľad z kolotoča ju netešil. Nebála sa výšok, ale necítila sa ani v bezpečí.

Vtom Will urobil niečo prekvapivé. Chytil Saru za ruku a pobožkal jej ju. „Nie, sestrička, Sara je moja frajerka a keď budeme väčší, zoberiem si ju za manželku.“

Sara sa opäť zachichotala, nezvykla toho narozprávať veľa, zato jej emócie boli veľavravné.

Virginia sa usmiala. „Na svadbu je času dosť. Máte len jedenásť...“

William bojovne nadvihol bradu. V tom momente si nikto z nich nevšimol, že zastavili na vrchu. Kabínka sa mierne zakolísala a Virginia pevnejšie zovrela kovové zábradlie.

„Ty sama si mi hovorila, že láska nepozná hranice.“

Prikývla. Tie slová mu hovorila v čase, keď bola slepo zamilovaná. Netušila, čo ju čaká o niekoľko dní. Musela párkrát zažmurkať, pretože otravné spomienky si stále prerážali cestu do jej myšlienok.

„To máš pravdu,“ nakoniec súhlasila. Bolo zbytočné Williamovi vysvetľovať, ako to myslela. Keď si prezerala ich usmievajúce sa tváre, nemohla oponovať detským snom. Pochopila však, že ak bolo doposiaľ ťažké brata presvedčiť, aby sa presťahoval spolu s ňou, teraz, keď ku kamarátke prechovával city, to bude nemožné.

„Aj ty sa raz zaľúbiš, Gi, uvidíš.“ William sa k nej opatrne naklonil a pohladil ju po tvári, až sa Virginia mykla. Znovu musela zažmurkať, no tentoraz to nezačalo. Odvrátila hlavu do strany, odkiaľ mala výhľad na celý lunapark.

Klesali a Will so Sarou kývali publiku dívajúcemu sa zdola.

Mesto zaliali medové lúče zapadajúceho slnka. Zlatá hodinka – najemotívnejšia časť dňa.

Virginia zhlboka dýchala, strážila brata s kamarátkou, no myšlienkami sa zase raz vrátila do toho večera.

Míňali sa na vysvietených schodoch v klube. Chytil ju za ruku, chcel ju zastaviť a niečo jej povedať, možno sa ospravedlniť. Ona sa mu vzpriečila, pokrútila hlavou a utiekla do sály plnej baviacich sa zákazníkov.

Vtedy videla Dorianu naposledy.

Za posledných štrnásť dní niekoľkokrát oľutovala, že mu nedala šancu vysvetliť jej, prečo to všetko spravil. Bola naňho neskutočne naštvaná, bola sklamaná, zlomená, no občas zatúžila po jednom z tých momentov sladkej nevedomosti.

Prisahala by, že keď znovu s kabínkou stúpali do nebies, miesto vedľa nej viac nebolo prázdne. Sedel tam *on*, obklopený aurou mužskej vône. Schúlil si ju pod silné rameno a pritisol bližšie k sebe.

Jeho pery sa dotkli Virginiinho spánku. Privrela oči a užívala si ten klamlivý okamih.

„Moja sladká Virginia,“ znelo z jeho pier.

Keď otvorila oči, predstava sa rozplynula ako cukrová para z kolotočov.

Aj ty sa raz zaľúbiš...

Slová Willa ju zasiahli.

Stalo sa. Už sa stalo, braček.

Utrela si osamotenú slzu, ktorá sa jej spustila po líci, a potom urobila niečo, v čom bola najlepšia. Predstierala. So širokým úsmevom na tvári.

Pridala sa k nadšenému kývaniu spoločníkov, nechcela im predsa kaziť jazdu.

V lunaparku strávili dve hodiny, vyskúšali skoro všetky atrakcie a pod rúškom večera sa rozsvietil farbami dúhy. Keby Sara nebola unavená, chlapani by ešte ostali, no prišiel čas vrátiť sa do centra.

Virginia mala prenocovať v hosťovskej izbe. Ráno ju čakala cesta domov, nemohla však zaspáť. Neustále sa zamýšľala nad udalosťami posledných týždňov.

Otravné myšlienky preťalo zvonenie telefónu. Okamžite sa poň natiahla, a keď zbadala meno volajúceho, jej prvotné nadšenie mierne opadlo.

Barbara.

V bruchu zacítila nepríjemné brnenie, predtucha čohosi neblahého.

Posadila sa na posteli a zdvihla. „Áno?“

„Zlatičko, nerada ťa ruším, ale...“

„Ozval sa?“ skočila jej do reči.

Na druhej strane linky ostalo niekoľko sekúnd ticho. Vedela, čo to ticho znamenalo aj bez toho, aby Barbara odpovedala.

„Nie. Ale mali sme návštevu. Boli tu traja muži a tvrdili, že sú z ochranného sektora. Dožadovali sa stretnutia s Dorianom alebo s tebou.“

Virginia nasucho preglgla.

Nie tak skoro. Nie.

„Bol tam Alberto Cordone?“ spýtala sa tenkým hlasom.

Znova to niekoľkosekundové ticho potvrdené súhlasom.

„Doboha,“ ušlo Gii.

Albertov poskok jej dvakrát volal, aby sa stretli, do tretice prišli bez pozvánky.

„Čo chceli? Kto sa s nimi rozprával? Prečo ich pustili dnu?“

„Upokoj sa, Gia, pustili ich, pretože im Dorian dal povolenie na základe nejakej dohody. Zastúpil vás René, bola som s nimi. Splietali niečo o tom, že treba pristúpiť k podpisu zmlúv.“

Virginia si položila roztrasenú ruku na koleno, ostala jej zima a triaška sa z končekov prstov rozširovala do celého tela. „Musíme ho nájsť,“ vyslovila ticho, no rozhodne.

„Koho? Toho starého mafiána?“ spýtala sa Barbara.

„Nie. Doriana. Nechal nás v sračkách, tak nech ich vyrieši.“

„Zlatko, zľahla sa po ňom zem. Nikto z nás netuší, kde je.“

Virginia sa zhlboka nadýchla. „Nájdem ho, aj keby sa ukryl v pekle. Nedovolím, aby niekto ohrozil klub.“

Tú noc už Virginia nezaspala vôbec.

Napísala dve správy. Jednu Cassie a jednu mužovi, ktorého prezývali JR.

Jax Remus jej odpovedal ihneď.

Pred dvoma týždňami

HARRY

V priestoroch vydavateľstva som nedokázal stráviť už ani jednu posranú minútu. Všetko mi ju pripomínalo, dokonca aj pracovný stôl, ktorého odolnosť sme niekoľkokrát skúšali záťažovým testom dvoch vzrušených tiel.

Od toho skurveného večera sa Cassie odmlčala. Nepomáhala, že som vedel, kde a s kým sa nachádza. U Beatrice ma vyhodila ochranka.

Áno. Bol som taký zúfalec, že som cestoval až do L.A., aby ma vyhodili ako prašivého psa.

Cassie si nedala vysvetliť, čo sa v ten večer stalo, hoci za to mohol Dorian.

Hovno. Mohol som si za to sám. Za to, že som mu ponúkol pomocnú ruku a on ma v chvíľke nepozornosti sfetoval.

Život si zo mňa permanentne robil piču a bol som korunovaný idiot, lebo som sa dostatočne neponaučil z predošlých chýb.

Že vraj brat. Že vraj nie jediný.

Toho, čo mi píše životný scenár, by som najradšej zavesil za gule a sebe udelil Zlatú malinu za najhorší herecký výkon všetkých dôb.

Dnes som mal stretnutie s nevlastným fotrom a žiadal od neho odpovede.

Chcel som, aby mi povedal všetko o Camille. Aby mi prezradil, prečo mi nikdy nepriznali, že som adoptovaný bastard a prečo sa zbavili mojich bratov.

Tváril sa, že o tom nič nevie. Že v čase, keď sa brali, mala len mňa a reči o adopcii a súrodencoch odo mňa počuje prvýkrát.

Keď som mu hodil spisy, ktoré mi v ten prekliaty večer dal Dorian, tváril sa prekvapene. Buď bol taký dobrý herec, alebo naozaj o ničom netušil.

Neveril som mu. Dospel som do štádia, keď som podozrieval každého. Rozum mi čiastočne zastieralo šialenstvo a chaos zo všetkého, čo som sa dozvedel.

Občas som sa prichytil pri myšlienke, či ešte stále nemám dojazdy z drogového delíria, do ktorého ma vypočítavo dostal Dorian.

Potom sa vo mne ozval ten realistický kúsok, ktorý dostal dôkazy o akomsi skurvenom sprisahaní.

Vo svete zbohatlíkov sa dejú rôzne morálne delikatesy, no to, že sa stanem aktérom jednej z nich, som si nepredstavoval ani v najdivokejšom sne.

Po tom, čo som starého Lockwooda vyhodil zo svojej pracovne, po tom, čo som rozbil ten skurvený stôl, ktorý pripomínal moju stratu, som sa rozhodol pre návštevu *LocalX*.

Cestou z vydavateľstva ma sprevádzalo niekoľko zvedavých pohľadov. Výbuch môjho hnevu musel byť počuť až na dolné poschodie.

Keď som prechádzal okolo recepcie, hodil som premotivovanému recepčnému kľúče od pracovne.

„Potrebujem vymeniť stôl!“ prikázal som.

„Áno, šéfko,“ takmer zapištal Fleur, akoby ho niekto vytáhal za gule.

Viac som mu nevenoval pozornosť, vlastne nikomu z nich. Moja motivácia udržať vydavateľstvo na nohách ma posledné dni nadobro opustila.

Kým som prišiel do podzemnej garáže, stihol som zavolať Dorianovi a dohodnúť si s ním stretnutie. Nemal právo odmietnuť, ani sa o to nepokúšal.

Obliekol som si koženú bundu a došiel až k svojej motorke. Tlmené svetlá prázdnej garáže a pohľad na obľúbený dopravný prostriedok však mali na moju myseľ nežiadané účinky.

Spomienky sa pretlačili na povrch ako sladký jed, ktorý sa rozhodol omámiť mi zmysly.

Cassie bola nahnevaná, pretože som mal ísť na slu-

žobnú cestu práve vtedy, keď mal mať jej prvý zverenec krst knihy, na ktorej pracovali posledné mesiace.

Pre niekoho malichernosť, pre ňu hotová pohroma.

S nahnevanejším výrazom sa ma rozhodla vypravadiť do garáže. Čakali nás dva týždne odlúčenia, čo tiež niesla ťažko.

„Dávajte na seba pozor,“ vyslovil som a pritiahol si ju bližšie. Nosom som sa obtreľ o ten jej a pocítil, ako sa v mojom pevnom objatí zachvela. Privrela oči.

„Detto,“ vydýchla, no ani sa nepohla. Nespolupracovala tak ako inokedy a svoj postoj k mojim cestám dávala jasne najavo.

„Vrátim sa, ani sa nenazdáš. Tých krstov ešte bude, Cassie. Máš pred sebou veľkú budúcnosť,“ snažil som sa o povzbudenie.

Jemne prikývla, nosmi sme sa obtreli o seba. Chcel som ju pobožkať, toto naše porušenie pravidla o bozkoch sa mi zapáčilo, no ona sebou trhla a ustúpila, čím prerušila nemotorné objatie.

Nekomentoval som to. Moja Cassie bola ako oheň. Radšej do nej nefúkať, lebo spáli všetko naokolo.

Vysadol som na motorku, dal si prilbu, naštartoval a pohol sa z miesta.

Cassie postávala tam, kde som ju nechal. Cestou k východu som ju sledoval v spätnom zrkadle, keď sa vo mne niečo zlomilo.

V obrannom geste sa objala a hľadela mojím smerom.

Raz som už takto odišiel a bola to ona, ktorá o nás dvoch zabojovala.

Nešlo len o prácu, ale o priority.

Nemohol som ju opustiť. Nie takto.

Zvrtol som sa s motorkou a preklúčoval okolo zaparkovaných áut.

Odstavil som vrčiaci stroj kúsok od nej, zliezol a sledoval zmenu v jej tvári. Nečakala, že sa vrátim.

Nečakala ani to, že k nej podídem, schytím ju do ná-

ruče a vysadím na motorku. Nebránila sa, len na mňa zízala medovými očami plnými otázok.

Zložil som si prilbu, zavesil ju na svoje miesto a do dlaní schytil jej prekvapenú tvár.

A čo ak sa popálím? Život je prikrátky na prízemné obavy.

Pobozkal som ju a dal do toho všetko, čo som jej nikdy nepriznal nahlas.

Vzdychla mi do pier a tie svoje pootvorila. Bola to pozvánka pre môj jazyk. Nezaváhal som a pustil sa na samovražednú misiu.

Bozky nemali vplyv len na ňu, sám som sa stal ich otrokom. Naše ústa boli nenásytné, dotyky nabrali na odvahe.

„Harry... Čo... čo ak nás uvidia?“ vyriekla mi do pier, keď som jej nadvihoval sukňu a ďakoval vyšším silám, že si neobliekla nohavice.

„Tak nech sa priučia,“ zavrčal som a rukou jej zablúdil pod nohavičky, v ktorých sa rozlievala teplá vlhkosť.

Nezáležalo mi na tom, kto nás uvidí. Priorita bola ona a jej blaho. Naše blaho.

Vzdychy z nežných pier ma poháňali vpred.

Pohybom ruky som si rozopol rázporok, bol som pripravený rovnako ako ona. Prisunul som sa k nej bližšie po sedadle a vošiel do nej, za čo ma obdarila spokojným zastonaním.

Žena, ktorá ma oberala o zdravý rozum, ležala na nashartovanej ženskej, ktorá ma kedysi takmer pripravila o život. Cassie sa prehýbala dozadu, vlasmi prikrývala riadidlá hlasno pradúcej motorky a užívala si naše splývanie. Nohami a pevným postojom som kotvil stroj pod nami. Držal som ju za boky a prirážal si ju na tvrdú erekciu. Bolo to skurvene zmyselné. Nakláňal som sa k nej, zrýchľoval tempo a hrozilo, že čoskoro zhorím.

Cassie už horela, kričala moje meno, chvela sa a nohami s lodičkami čiernymi ako moje myšlienky si ma pritláčala bližšie k sebe.

Pozrela na mňa, v očiach mala vpísanú absolútnu oddanosť a na perách sa jej tvarovala veta, ktorá ma v momente spálila zaživa.

Niekoľko minút po tom, ako som naozaj odchádzal, som na jej tvári videl spokojný úsmev namixovaný z orgazmu a prísľubu, že urobím aj nemožné, aby som sa vrátil včas.

~

Do *LocalX* som prišiel v čase mimo prevádzky a vyhol sa tak nežiadaným konverzáciám. Zaujímali ma len dve osoby.

Dorian a Rodion.

Ochrankár, ktorého som nepoznal, ma ohlásil šéfovi. Urobil mi sprievod až k hale, odkiaľ som do VIP sektora vedel trafiť aj sám.

Dorian ma čakal na poschodí, opretý o zábradlie. Stál skoro na tom istom mieste, z ktorého som ho naposledy mal sto chutí zhodiť, a zísal priamo na mňa.

Na niektoré veci nie je nikdy neskoro. O chvíľu sa dozvieme, či pán *Diabetes Nažehlený* bude mať letecké dni, alebo si tú svoju cukrovú riť zachráni. Varovne som si ho zdola premeral a vybral sa za ním.

2. KAPITOLA

Pred dvoma týždňami

DORIAN

„Kde je?“ spýtal sa Harry bez pozdravu.

Mykol som hlavou k barovému pultu a od nervozity si rozopol vrchný gombík na košeli. Dnes som prežil náročný deň, Harryho vynútené stretnutie ma nijak zvlášť nepotešilo.

Zamračený kráčal k baru, spoza ktorého sa zrazu vynoril Rodion v značne podguráženom stave s dvoma fľašami tequily. Celú noc hýril s dievčatami a očividne nemal dost’.

„Braček! Ideš práve včas na párty!“ zatiahol Rodion, keď zaregistroval novú spoločnosť.

Harry sa na mňa pozrel. „Robí si zo mňa piču?“

„Opýtaj sa jeho.“ Nemal som náladu na ďalšie doťahovačky, chcel som len poskladať skladačku s menom MONROE a konečne začať žiť.

„Rodion?!“ Harry pristúpil až k baru, za ktorým náš mladší súrodenec rysoval lajny koksu a jednu si potiahol cez zrolovanú bankovku. V tom momente sa stalo niekoľko vecí. Harryho trpezlivosť explodovala a v návale adrenalínu schytil Rodiona cez bar pod krk. V ďalšom momente druhý spomenutý letel cez pult, pričom telom poutieral biele čiary a zhodil na zem zopár fliaš, ktoré sa s treskotom rozbili na podlahe.

Keď Harry stiahol Rodiona na svoju stranu pultu, oprel ho o bar a hrozivo sa mu zapozeral do očí. „Na toto si sem prišiel, ty potkan? Povedať nám, kto si a potom si tu užívať, akoby si bol na dovolenke?“

Hluk prilákal ochrankára, mávnutím ruky som ho poslal preč a pristúpil bližšie k tým dvom. Nohou som odkopol črepy, ktorých zvyšky mi zavrzgali pod podrážkou topánky.

Rodionovi zrejme zašliapalo, potiahol nosom a potriasol hlavou. Polodlhé tmavé vlasy mal mastné, namiesto chľastu by mal radšej absolvovať sprchu, najlepšie studenú.

„No tak, brácho,“ zaúpel Rodion a pokúsil sa o úsmev. Lesklé oči ho zradili.

„Nehovor mi tak!“ zavrčal Harry a od nervov ho ešte viac pritlačil k baru, až sa Rodion pod jeho silou prehol dozadu.

„Nezabi ho. Aspoň kým nám nepovie všetko, čo vie,“ vyslovil som trpezlivo, z vrecka saka vytiahol servítku a utrel zaprášený pult.

„Nič viac neviem, doriti. Koľkokrát vám to mám povedať?“ Rodionovi preskočil hlas. Nech sa akokoľvek snažil vymaniť zo zovretia, Harry bol silnejší.

„MONROE, ty pičus. Čo to znamená?“ trval na svojom.

„Pusti ma!“ Rodion znel priškrtené. Tmavé oči mal zväčšené.

„Harry...“ napomenul som ho stoickým podtónom, vzal som do rúk fľašu whisky a jantárovú tekutinu nalial do pohárov, ktoré prežili predchádzajúci útok.

Napočudovanie ma poslúchol a stisk uvoľnil. Rodion sa rozkašľal a prehol sa dopredu.

„Nieže to tu ogrcaš,“ napomenul som aj jeho a obom som kývol hlavou, aby prišli ku koženým kreslám.

Všetkých nás čakal dôležitý rozhovor a bolo by fajn, ak by sa namiesto majetku rozbíjali tajomstvá.

„Čo znamená to slovo?“ nedal sa Harry a z vrecka vytiahol krabičku cigariet. Zapálil si a hodil ju na stôl. Oči upieral na Rodiona.

Na mňa bol ešte stále nasraný za zradu spred pár dní. Ja som však mal pocit, akoby ubehlo niekoľko rokov.

Toľko sa toho udialo, a predsa všetko ostalo nezmenené. V hlavnej zápletke sme sa nepohli ani o krok ďalej.

„Je to slovná hračka. Taty vravela, že to má niečo spoločné s menami.“ Rodion si poutieral nos a sadol si do kresla vedľa mňa, akoby sa nič nestalo. Nepýtal sa, ponúkol sa Harryho cigaretami a čakal, kým mu niekto pripáli.

Prevrátil som oči a hodil mu zapaľovač. Nech si nezvyká na to, že ho budeme obskakovať.

„Odkiaľ sa poznáš s Taty?“ pýtal som sa pre zmenu ja.

„Už som ti to predsa vravel. Vyslédila ma cez môjho manažéra, vraj má pre mňa a moju kapelu špeciálnu ponuku. Keď som dorazil do mesta, povedala mi o vás. Je pestúnka.“ Drzo si vyložil nohy na stôl. V inom vesmíre by som mu ich v sekunde zhodil dole. V tomto vesmíre som mal v hlave taký prúd chaotických myšlienok, že toto bola zanedbateľná drobnosť.

Harry sa zamračil. „A to je čo?“

Prudko som sa nadýchol. „Je to osoba, ktorá má niekoho strážiť a podávať o ňom informácie ďalej.“

„Taty je špión?“ chcel vedieť Harry. „Koho mala špehovať?“

„Mňa,“ precedil som pomedzi zuby. Informácia, ktorú som už z Rodiona dostal, ma vôbec nepotešila. „Nedokážem ti k tomu povedať viac. Zmizla spolu s Nadiou. Neviem sa s nimi spojiť, akoby sa pod nimi zľahla zem.“

Harry pokrútil hlavou. „Teba? Prečo?“

Rodion si potiahol z cigarety a zarehotal sa. „Všetci traja ich máme. Niekedy sa menia, niekedy ostávajú dlhšie. Tak mi povedala.“

Predtým než Harry stihol zareagovať, vyslovil som jedno meno. Nastalo krátke ticho.

„Virginia?“ zopakoval o niekoľko sekúnd neskôr.

„Sú to ľudia, ktorým dôverujeme,“ zamudroval Rodion.

Ja som Taty dôveroval.

Slepá dôvera je zbraň. Dobrovoľne proti sebe obraciamе pištoľ, dávame ju do rúk našim blízkym a naivne si myslíme, že nás budú chrániť.

Zbraň je moc, presne tá, ktorá odhaľuje skutočné charaktery.

Pocit zrady ma neopúšťal a v mysli som mal milión otázok, na ktoré som nedostával odpovede.

Taty je bohviekde, Virginia si okolo seba znovu postavila múry a odišla.

Harry pokrútil hlavou. „Blbosť. Načo by na nás niekto najímал pestúnky? Sme malé ryby.“

„Sme potrava pre žraloky,“ opravil ho s uchechtnutím Rodion.

„Netrep a vysvetľuj,“ precedil som pomedzi zaťaté zuby. Môj poctivo strážený pokoj ma opúšťal.

„Prečo by nás asi rozdeľovali a najímali pestúnky? Je to väčšie ako všetky klamstvá, ktoré sme si kedy vypočuli.“

„Tak kto sleduje teba?“ Harry zahasil cigaretu a prekřížil si na hrudi potetované ruky.

„Je bubeník v našej kapele. Teda... bol. Keď som ho pred pár dňami konfrontoval, ovalil ma po hlave a zdrhol.“ Rodion si povzdychol. „Budeme musieť hľadať nového bubeníka.“

Pozrel som sa naňho, či to myslí vážne. Podľa jeho postoja a výrazu tváre zrejme áno.

„Nemám ti zariadiť konkurz?“ spýtal som sa s nádychom sarkazmu.

Než sa Rodion nadýchol, Harry zanádal. Snažil sa niekam dovolať.

„Ak voláš Virginii, nedvihne ti. Asi išla za bratom,“ oznámil som mu.

„Za kým?“ Harry sa prestával ovládať. „Virginia nemá brata.“

„Novinka,“ vyslovil som s trpkým podtónom a odpil si poriadny dúšok whisky, ktorej hrejivosť mi práve padla vhod.

Rodion sa zarehotal. „Nejako sa nám to tu rozrastá.“

Venoval som mu varovný pohľad. „Drž hubu.“

Harry sa znovu snažil dovolať žene, ktorá zradila jeho už beztak chabú dôveru. Potom zanádal a hodil telefón na stôl.

„Je ešte niečo, čo by som o nej mal vedieť?“ spýtal sa nakoniec a uprel na mňa zelené oči. Ako dvojča nemohol byť odo mňa odlišnejší. Niekde sa stala chyba. Alebo možno za to môžu rozdielne svety, v ktorých sme vyrastali.

„Nemyslím si, že je v tom namočená nejako viac,“ skonštatoval som. Nebolo mi príjemné hovoriť o nej. Nie po tom, čo ma dnes odignorovala na schodoch predtým, než zmizla. Aj ja som mal právo hnevať sa. Nebol som jediný, kto skrýval tajomstvá. „Má nevlastného brata. Pre diagnózu je umiestnený v špeciálnom zariadení, kam Virginia zvykne chodiť každé dva týždne na návštevu. Viac neviem. Odmieťa so mnou hovoriť a môj súkromný detektív viac nestihol vypátrať.“

„Tak je to nahovno detektív,“ odsekol.

Prižmúril som oči. „Nájdi lepšieho.“

„Už sa stalo. Potrebujeme informácie a tento ožran tu je nám na dve veci.“

„Hej!“ ohradil sa Rodion naoko urazene. „Povedal som, čo som vedel. Tiež nie som nadšený, že zdieľam podobný genetický materiál s vami dvoma.“ Postavil sa a vrátil sa k baru. Asi si šiel narysovať niečo na povzbudenie.

„Nikto z nás nie je nadšený. Ozvem sa svojmu súkromnému očku, dlží mi niekoľko láskavostí a isté veci už preveruje. Potrebujeme Virginiu a Taty. Musíme zistiť, pod koho patria. Bez toho sa nepohneme z miesta.“

Prikývol som, no nemal som z toho vôbec dobrý pocit. Nevedel som rozoznať, či ma viac štvála zrada Taty, ktorú som bral ako sestru, alebo to, ako rýchlo Virginia medzi nami spálila všetky mosty a zabudla, čo sme spolu zažili a plánovali...

Naša situácia nemala iné východisko. Museli sme sa postaviť tvárou v tvár vlastným tieňom, aby nás zozadu neprekvapili nepripravených.

Harry odišiel tesne pred začiatkom prevádzky. Aj dnes to tu poriadne žilo, navyše sa konal špeciálny rozlúčkový večer. Hriechi chlapi mali dnes posledné vystúpenie, zajtra cestujú na dvojmesačné európske turné. Nemal som to srdce zakázať im ho, keď im za turné ponúkali niekoľkokrát vyšší zárobok, ako som im mohol ponúknuť ja.

„Nebud' smutný, ani sa nenazdáš a so svojimi luxusnými a dych berúcimi zadočkami napochodujeme naspäť potešiť všetky slečinky a paničky v meste,“ zavtipkoval Karl po skončení šou. On jediný so mnou ostal zapíjať žiaľ za všetkým, čo tu kedysi bolo dobré.

Romeo sa išiel rozlúčiť s Dalilou na izbu, Stephen s Penelope tiež a Chris si užíval súkromný tanec od dievčat. Pracovná morálka dnes neexistovala, aj tak som nemal energiu nikoho napomínať. Reného, ktorý sa rozčuľoval, klasicky nikto nebral vážne a Taty s Virginiou, ktoré to tu mali obvykle pod palcom, boli bohviekde.

Teda lokáciu jednej z nich som vedel.

Virginia Franklinová pred hodinou a pol dorazila do centra, v ktorom sa starali o jej mladšieho brata.

Že bolo nemorálne bez jej vedomia napichnúť jej telefón?

No a? Nie som svätý a nikdy ani nebudem.

Aspoň viem, že je v poriadku. Fyzicky.

„S Giou sme sa cez deň rozlúčili. Vedel si, že má brata?“ Karl si odpil z pivovej fľaše, ruky mal prevesené cez zábradlie VIP sektora, rovnako ako som to mal v obľube

ja. Výhľad na jamu ožiarenú farebnými svetlami plnú baviacich sa zákazníkov bol na nezaplatenie.

„Nejako sa mi to dostalo do uší,“ odvetil som rezignovane. Nebolo potrebné to viac rozpitvávať. Chlapci nevedeli ani celú pravdu o mne, preto som nemal potrebu hovoriť pravdy o iných.

„Páni... Myslel som si, že je jedináčik. Aspoň sa tým vysvetľujú jej záhadné cesty, pre ktoré si sa zožieral.“

Mlčaním som mu ponúkol neverbálny súhlas.

„To ešte dáte dokopy,“ povzbudzoval ma. „Nikdy som ťa nevidel takéhoto. Tento nový Dorian sa mi páči, tak nech si posral čokoľvek, makaj, aby si to urovnal.“

„Odkedy si taký premúdrený? Hádám si neplánuješ otvoriť párovú poradňu?“

Karl mykol plecom. „A prečo nie? Roky robím so ženskými. Je jedno, či sú právničky, modelky, kuchárky, predavačky, gazdinky... Všetky chcú len pozornosť a to, aby mali pri nás pocit jedinečnosti, inak nás nahradia, brácho. Žijeme v dobe, keď im na to stačia dva kliky na zoznamke. Ani ty, sám pán Candy, nie si nenahraditeľný.“

„Sklapni,“ napomenul som ho.

„Vieš, že mám pravdu. Začni žehliť a najlepšie, kde môžeš začať, je u tvojich matiek.“

„Každá debata s nimi vedie k hádkam.“

„Aspoň to skús.“ S tými slovami sa Karl vystrel, päťou ma udrel do ramena a odkráčal k baru, odkiaľ na mňa zazerala Zoey.

Za jeden prehrešok ma všetci odsúdili, hoci nevedeli celú pravdu. Chyby vždy prevyšovali naše správne kroky. Tie viac nikoho nezaujímali.

Naposledy, keď som sa snažil zmieriť s matkami, na mňa nakričali za to, ako som Virginii ublížil, že som sa vlastne vôbec nezmenil a že si ju nezaslúžim. Vyhodili ma zo svojho karavanu a tým to pre ne haslo.

Stal som sa vyvrhelom medzi vyvrhelmi a pritom je-

diné, čo ma mohlo zachrániť, bola pravda. Povedať všetkým, prečo som konal tak, ako som konal.

Pre nezainteresovaného človeka to vyzeralo, že sme si s Harrym trochu vyrazili. Podnikom sa niesli klebety, že sme prefetovali celú noc a užívali si pozornosť našich dievčat. Ako som sa do počul, Melody tieto zvesti ešte potvrdzovala, za čo dostala hodinovú výpoveď bez akéhokoľvek milosrdenstva, aj keď ma zaprisahávala, že to nie je pravda a je v tom nevinne. Jej a Poisonin odchod z *LocalX* však všetkých utvrdil v nepravdivých domnienkach.

Vážený Dorian Fabri strácal v očiach svojich zamestnancov dobré meno a očistiť ma mohla len skurvená pravda.

Harry trval na tom, že kým celú vec poriadne neprešetria, mám držať jazyk za zubami.

No mlčanie nás stálo príliš veľa, zatiaľ čo úroky stále narastali.

Z úvah ma vytrhol telefón, ktorý ma informoval o spustenom alarme v mojom aute. V poslednom čase sa mi to stávalo často a nemal som kedy zájsť do servisu.

Prekotal som do seba zvyšok drinku, prázdny pohár podal prekvapenému ochrankárovi a vybral sa po schodoch dole, cez jamu plnú podgurážených zákazníkov.

Cestou som na sebe cítil niekoľko pohľadov. Niektoré boli zaujaté, niektoré opovrhujúce, iné koketné. Ignoroval som každý z nich, napravil si sako a skratkou cez chodbu s kanceláriami som dorazil na súkromné podzemné parkovisko.

Moja *Sche* blikala a alarm hučal. Stisol som tlačidlo na kľúči. Stíchla, tak som chcel odísť, no alarm sa spustil znovu. Ani po viacerých pokusoch som auto nedokázal utíšiť, tak som k nemu podišiel, kopol do pneumatiky, akoby mi to malo pomôcť, nasadol dnu a naštartoval.

Vtedy sa spoza mňa ozval mužský hlas: „Zavri dvere, vyjdi z parkoviska a nič sa ti nestane.“

Srdce sa mi silno rozbúšilo od ľaku. Chcel som sa otočiť, no cez zatmavené okná prenikalo do zadnej časti sotva nejaké svetlo.

„Pozeraj pred seba! Von z parkoviska!“ hlas bol nekompromisný, až ma z neho mrazilo na zátylku.

Pud sebazáchovy mi našepkával nepriečiť sa priame-
mu rozkazu. Trhane som sa nadýchol, pokúsil sa rozhý-
bať trasúce sa ruky a zošliapol plyn.

Výrazil som do noci s mužom, ktorý sa ukrýval v tieni.

HARRY

S hlavou ako po lobotómii som sa vybral domov. Infor-
mácie, ktoré som sa dozvedel, mi prevrtali mozog tak, že
by mohol poslúžiť ako sitko na špagety.

Virginia.

Taty.

Pestúňky.

Čo, doriti...

Znovu som skúsil zavolať Cassie. Potreboval som jej
vysvetliť, čo sa v skutočnosti stalo. Zistiť, či je v poriadku.

Asi tisíce hovor mi presmerovalo do hlasovej schránky.

Doriti, doriti, a možno ešte hlbšie.

Jediná bytosť, ktorá ma nikdy nesklamala, neklama-
la, ani odo mňa nechcela ospravedlnenia, ma teraz čaka-
la doma.

Kali.

Srať na všetko ostatné. Chcem ísť domov za svojou
vernou spoločníčkou, pre ktorú znamenám celý vesmír,
aj keby som bol najväčší hajzel v hre.

Predtým, ako som nasadol na motorku, som naťukal
rýchlu správu mužovi, ktorý dokáže vysnoriť ihlu v kope
sena, skôr ako povieť *amen*.

Mobil som vložil do vnútorného vrečka bundy, nasa-
dol na motorku a so silným revom milovaného Harleya

som sa vydal do tmavých uličiek mesta, ktoré osvetľovali pouličné lampy, billboardy a iné vozidlá.

Nič mi nedokázalo vyčistiť myseľ tak, ako rýchla jazda po meste, hoci sa mi raz takmer stala osudnou.

V ten deň som mal umrieť. Namiesto toho som sa druhýkrát narodil, aby som zistil, že žijem v lži.

Prežíval som s hadmi, ktoré sa mi utáhovali okolo krku.

Novodobé hady nesyčia, ale šepkajú jedovaté slová ako kamarát, priateľ, láska...

Len ony majú moc zahryznúť sa priamo do tepny a otráviť nás, pretože sme si ich k sebe pustili tak blízko.

Svetlá mesta sa mihali okolo, motorka upokojujúco vrčala a nejakú chvíľu som venoval pozornosť len ubiehajúcej ceste.

Až do momentu, kým som v spätnom zrkadle nezbadal skupinu šiestich motorkárov, ktorí ma až podozrivo dlho nasledovali.

Náhoda, pomyslel som si najskôr.

Podozrievavý som ostal po dvoch odbočeniach, keď boli stále za mnou. Minuli sme diaľnicu, skupiny motorkárov väčšinou odbáčali práve tam, no oni nie. Robili mi chvost smerom do mesta.

Nachádzal som sa štyri ulice od domova, keď som sa pokúsil stočiť to do uličky čínskej štvrte.

V zrkadle som zazrel, že sa konečne odpojili.

Som paranoidný čurák a zvyk je železná košľa.

Trochu som spomalil, aby mi do cesty, nedajbože, nevběhlo nejaké decko. Ulička bola rušná, obchody a bistrá otvorené.

Za ázijským bistro, kam sme chodievali s Cassie, som zamieril do úzkej uličky, ktorú som občas využíval ako skratku. Pešo som tadiaľ nikdy nechodil, tmavá ulička páchla po smetiakoch a po prepálenom oleji.

Kým som došiel na koniec strastiplnej cesty do Mor-doru, oslepiť ma ostré svetlo. Zabrzdil som a ledva ten manéver ustál.

Žmúril som pred seba, oči si museli privyknuť. Predo mnou zastali motorkári. Presne tí, ktorí mi predtým robili chvost.

Zatarasili mi cestu.

Obranný mechanizmus ma nútil otočiť sa a utiecť smerom, odkiaľ som prišiel.

Pokúsil som sa, no z tej strany sa k nám blížilo čierne SUV.

Zahnali ma do kúta. Adrenalín mi hučal v ušiach hlasnejšie ako zvuky naštartovaných vozidiel.

Auto zastalo kúsok odo mňa. Vystúpil z neho muž v čiernom kabáte a s koženými rukavicami na rukách. Jeho oči boli až neprirodzene svetlé rovnako ako jeho tvár a vlasy. Albín.

Podišiel ku mne a premeral si ma zvláštnym pohľadom, hoci do tváre mi cez stmavenú prilbu nemohol vidieť.

„Pán Linton, nastúpte si do auta, prosím,“ vyzval ma tónom, ktorý vôbec nebol prosebný. Práve naopak. Niesla sa v ňom hrozba.

Podobné individuá nechodili neozbrojené.

Kurva.